



## 100830 Vesper Karl-Erik Garlöv

### Text. 2 Tim. 4: 1- 13

*”Tiden är inne då jag måste bryta upp”*

En apostel gör bokslut. Det som den unge Saulus förberedde genom grundliga bibelstudier i synagogan och templet och som fick sin rätta inriktning och kraft genom den dramatiska kallelsen på vägen till Damaskus, det projektet är nu slutfört. Paulus, som räknar sig som den minste av apostlarna men som vi ser som Kyrkans store teolog, han har nu planterat evangeliet om Kristus bland judar och hedningar från Antiokia till Rom. Aposteln är nu för andra gången fängslad och han anar att han snart skall bryta upp från denna tillvaro och möta sin uppdragsgivare i den himmelska verkligheten. ”Nu väntar mig rättfärdighetens segerkrans, som Herren, den rättvise domaren, skall ge mig ” vid sin ankomst skriver aposteln. Han är full av förväntan inför mötet med sin Herre. Han kan ärligt konstatera att han kämpat väl, att han nått sitt mål och framför allt att han bevarat tron.

I den stunden går Paulus tankar till sin älskade vän, ” sin son i tron”, den unge biskopen Timoteus. Med hela tyngden av sin erfarenhet och auktoritet formar han som en senior adviser ett handfast ledarskapsprogram. Timoteus får veta både vad han skall göra och hur han skall göra det. Först ställer Paulus fram det, som egentligen är varje kristens plikt men som genom vigningen speciellt åvilar kyrkans ämbetsbärare: att ta varje tillfälle i akt att förkunna ordet om hur Gud genom Kristus upprättar och befriar den människa, som tar sin tillflykt till honom. Men i ett kulturklimat, som starkt påminner om vår egen postmoderna tid, var det ingen lätt uppgift.

Också inom den unga kyrkan börjar man ifrågasätta apostlarnas tolkning av Kristi budskap. Hellre lyssnade man till det, som kändes bäst för det egna välbefinnandet. Därför Timoteus, vädjar Paulus, måste du slipa dina argument så att du kan vederlägga falska läror och tålmodig och stillsam visa dina församlingsmedlemmar vad som är rätt och riktigt. Den andlige fadern manar sin son att inte låta frustration och ilska ta herraväldet utan hålla huvudet kallt, bevara lugnet och arbeta vidare även i motgång tills uppdraget är fullföljt.

När man når en viktig checkpoint i livet så är det naturligt att man försöker summera och utvärdera: Blev det något resultat av allt det jag tänkt och gjort? Vi försöker väl i den kristna församlingen åstadkomma både målskrivningar och utvärderingar men vi vet att det verkliga resultatet uppdragas först på den stora räkenskapsdagen. Frågan från den gamla läsarsången bränner: ” Skall det bli några stjärnor i kronan jag får, när jag avlagt min jordiska skrud? Skall jag möta en gång på den himmelska strand några själar jag vunnit för Gud?”

Vid milstenarna på livsvägen behöver vi stanna till och likt Paulus reflektera över avsikten med vårt liv och innehållet i vår kallelse, men de många vanliga dagarna är nog så viktiga. Då handlar det om praktisk tids- och arbetsplanering och om relation till medarbetare, familjemedlemmar och andra som, Gud sänder i vår väg.



Paulus längtar efter sina vänner när han sitter där fängslad, oförmögen att utöva sitt ämbete. Han är besviken över den, som övergett honom och han gläds över den, som delar hans fångenskap. Hans tankar vandrar ut till de församlingar, som är hans hjärtebarn.

Även om hans missionsverksamhet är slut så förblir han apostel så länge hans finns i detta livet. Därför är det till slut tre ting som han ber om för att kunna fira Kristi närvaro i den heliga mässan: manteln, mässhaken, böckerna, bibeln och mässboken och så häftena med hans predikningar och meditationer. Så vill också vi leva i Kristi närvaro intill den dag himlen öppnar sig och Frälsaren räcker oss segerkransen.